

JACKIE EN JONES

EEN ZOMER VOL LIEFDE EN MISVERSTAND

LIZZIE VAN DEN HAM

JACKIE & JONES

EEN ZOMER VOL LIEFDE EN MISVERSTAND

LIZZIE VAN DEN HAM

Jackie en Jones: een zomer vol liefde en misverstand

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave mei 2019

ISBN 978-94-63861-48-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

'Jackie.'

Ze bleef staan bij de deur die naar het kantoor van haar baas leidde met haar plastic bekertje smakeloze automaatkoffie nog in haar hand. Wat klonk Bas serieus... zou ze iets verkeerd hebben gedaan?

'Ja?' Ze stapte aarzelend naar binnen.

Bas keek op met zijn borstelige, donkerbruine wenkbrauwen gefronst. Hij zag er zorgelijk uit. 'Eloise heeft net gebeld. Ze heeft haar been gebroken tijdens haar vakantie in Zwitserland.'

'Jemig, echt? Wat vervelend voor haar.' Arme Eloise: die had zo uitgekeken naar haar wandelvakantie in de buurt van Bern. Hoewel Jackie, Eloise, Joost en Debbie voor een reisbureau werkten, kwamen ze er zelf amper aan toe om voor de lol op vakantie te gaan. Bas Schulte, de hoge baas, had ooit het familiebedrijf van zijn vader overgenomen en had jonge mensen ingehuurd die het geen probleem vonden om én de reizen op kantoor te organiseren én als reisleader mee te gaan. Zo hielden ze "feeling met het product dat ze aanboden", zei hij, en daar was Jackie het mee eens. Het leek haar

maar niks om reizen te organiseren en vervolgens de uitvoering aan een ander over te laten. De job die ze had bij Troubadour Themareizen was een ware droombaan voor haar.

‘Ja, en vervelend voor ons,’ vervolgde Bas. ‘Want Eloise stond ingeroosterd om over een week die reis naar de Dordogne te begeleiden, maar dat kan nu natuurlijk niet.’

Jackie keek Bas met grote ogen aan. ‘Shit.’

‘Zo zou ik het niet verwoord hebben, maar, ja, dat is het inderdaad.’ Bas’ gezicht lichtte op. ‘Gelukkig heb ik jou!’

Ze keek hem verward aan. Waarom werd hij daar zo gelukkig van? Haar afdeling was het Verenigd Koninkrijk: themareizen naar Stonehenge en Glastonbury voor de druïdische fanaten, Schotland voor de mensen die in de voetsporen van Braveheart wilden treden, en York plus omgeving voor de Vikingfans. ‘Ik snap niet helemaal...’ begon ze.

‘Jij gaat die reis overnemen.’ Bas was niet echt sterk in vragen stellen. Nou was hij in principe haar baas en kon hij een hoop van haar eisen, maar dit viel haar wat rauw op haar dak. En al helemaal omdat ze in totaal tien woorden Frans sprak. Misschien zelfs maar negen.

‘Maar...’ stamelde ze. ‘Ik zou over drie weken naar Schotland gaan.’

‘Dan ben je mooi op tijd terug. Het is net begin juli.’

‘En de Braveheart-reis is nog lang niet volledig geregeld.’

‘Dat doet Joost wel. Die heeft die reis ook een keer gedaan.’

Dat was waar. Jackie slikte. ‘Waarom vraag je mij dan? Kan Joost niet?’

Bas keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Joost spreekt geen woord Frans, en jij wel.’

Oh ja? wilde ze zeggen, maar ze beet snel op haar lip.

Oh God. Oh grote, gruwelijke hemel. Ineens snapte ze waarom Bas dacht dat zij geknipt was om deze reis over te nemen. Razendsnel gingen haar gedachten terug naar de dag

waarop ze haar sollicitatiebrief en CV op de bus had gedaan naar Troubadour Themareizen: op het laatste moment had ze nog even twee talen toegevoegd op haar CV omdat ze dacht dat het haar kansen zou vergroten. Ze was voor de baan op de afdeling ‘Verenigd Koninkrijk’ gegaan, dus ze had niet gedacht dat ze haar belabberde Duits en niet-bestaande Frans ooit nog eens zou moeten gaan gebruiken. Nu wreekte haar opschepperige CV zich. Bas had de lijst met “talen die Jackie spreekt” nageplozen en een uitweg uit zijn misère gezien.

‘Ja,’ stamelde ze. ‘Ja, dat is zo. Nou, eh, *très bien* dan maar. Ik regel wel wat, afspraken verzetten en zo.’

‘Prima. Ik stuur je zo een mail met alle info die Eloise al had. Kan je nog even wat hotels nabellen voor je straks naar huis gaat.’ Bas glimlachte zo oprecht blij naar haar dat Jackie zich een enorme schurk voelde. En dat was ze ook. Ze moest hem gewoon nú opbiechten dat ze de taal niet sprak, maar ze durfde niet. Wat zou Bas wel niet van haar denken?

‘Mijn neefje heeft gezegd dat hij misschien ook mee gaat,’ zei Bas afwezig, terwijl hij zijn mail openklikte. ‘Hij heeft altijd al eens de kastelen- en grottenreis willen doen.’

Oh. Wauw. Briljant. Niet alleen moest ze een reis begeleiden in een land waarvan de inwoners erom bekend stonden uit pure koppigheid geen Engels te spreken, maar Bas’ bloedeigen neef zou haar ook nog in haar nek hijgen. Die zou waarschijnlijk van elke blunder verslag uitbrengen. ‘Leuk,’ piepte Jackie, voordat ze de deur uit liep en met een rood hoofd koers zette naar haar bureau in de hoek.

Ze moest ogenblikkelijk Nina bellen.

HOOFDSTUK TWEE

Om kwart over vijf stapte Jackie in haar knalgroene Opel Agila en scheurde het parkeerterrein af. Nina had tot drie keer toe haar mobiel niet opgenomen en Jackies appjes leken ook niet aan te komen. Zou de telefoon van haar huisgenoot en beste vriendin soms uit staan? Waarom dan?

Ze navigeerde door de drukke straten van Amsterdam en dankte de Heer voor de parkeerplaats die ze even later precies voor haar deur van het luxe appartement op de Keizersgracht vond. Normaal moest ze minstens een kwartier rondrijden voor ze een plekje had. Dat was dan ook het enige waar ze de Heer vandaag voor kon bedanken, bedacht ze zuur, want voor de rest was het natuurlijk een drama.

‘Ben je thuis?’ riep ze omhoog, toen ze eenmaal in de hal stond en de steile trap naar de tweede verdieping op begon te klimmen.

Geen antwoord.

Jackie draaide de deur open die naar het appartement leidde dat Nina bezat en met Jackie deelde. Nina’s familie was stinkend rijk en haar vader had dit huis voor haar gekocht (de begane grond en eerste verdieping huurde hij uit

aan een advocatenkantoor) toen Nina haar eigen bedrijf in sieradenontwerp was begonnen. Jackie betaalde wel wat huur, maar dat was meer voor de vorm. 'Nien?' riep ze nog eens.

Gekreun uit de slaapkamer aan de linkerkant begroette haar. Geschrokken gooide Jackie de deur open. Daar zag ze Nina met de gordijnen dicht op bed liggen. Zo te zien had ze een slaapmasker op.

'Heb je migraine?' vroeg ze zachtjes.

'Hmm-hmm.' Nina klonk heel zielig. Hier had ze wel vaker last van vlak voor ze ongesteld moest worden, maar als ze een slaapmasker op had om het weinige licht dat nog naar binnen kwam te blokkeren, was het wel heel erg.

'Wil je pijnstillers? Een glas water?'

'Ja, fijn.'

Nu snapte ze waarom ze Nina niet te pakken had kunnen krijgen. Zachtjes sloop Jackie de kamer van haar vriendin weer uit om in de keuken twee ibuprofen en een groot glas koud water te halen.

'Kom, ik help je even,' zei ze toen ze weer binnenkwam. Nina ging rechtop zitten en nam de twee pillen in met het water dat Jackie voor haar had meegenomen. 'Zal ik weggaan en je laten slapen?'

'Nee.' Nina ging met een van pijn vertrokken gezicht weer liggen. 'Ik kan niet slapen van de koppijn en ik kan verder niets. Geen tv aan, geen whatsapp, geen boek... ik verveel me al uren dood. Klets maar wat tegen me aan.'

'Oké.' Jackie liet zich met een zucht naast Nina op bed zakken. 'Ik wilde je eigenlijk ergens over spreken. Het heeft met werk te maken.'

'Oh? Wil je soms Stonehenge-hangertjes bij me bestellen?'

'Nee.' Jackie beet op haar lip. 'Ik wil dat je meegaat op reis.'

'Naar Stonehenge?'

‘Nee, naar de Dordogne.’

‘Dat ligt toch niet in Engeland?’

Jackie schoot in de lach. ‘Nee, helaas niet.’

‘Waarom moet jij er dan heen? Dat is jouw afdeling helemaal niet!’

‘Omdat Eloise haar been heeft gebroken en niet meer mee kan en omdat Bas denkt dat ik vloeiend Frans spreek.’

‘Waarom denkt hij dat in godsnaam?’ mompelde Nina. ‘Je kunt er niets van.’ En zij kon het weten: Nina en Jackie hadden samen tot twee HAVO Frans gevolgd en toen al was het voor Jackie een regelrechte ramp geweest. Ze had het vak laten vallen en er nooit meer iets mee gedaan. Dat was zo’n acht jaar geleden, want ze was inmiddels tweeëntwintig.

Jackie kromp ineen. ‘Ja, eh, dat komt door mij. Ik heb ooit op mijn CV gezet dat ik het kon.’

Nina bleef even stil. ‘Aha.’ Nog meer stilte. ‘Waarom?’

‘Omdat ik een idioot ben?’

Ondanks de hoofdpijn moest Nina toch even grinniken. ‘Ik ben blij dat je het zelf zegt.’

‘Het is echt niet leuk.’

‘Ach, het kan best leuk zijn. De Dordogne is een prachtgebied en je bent een kei in reizen organiseren en begeleiden.’

‘Het is helemaal niet grappig!’ protesteerde Jackie. ‘Als het aan mij ligt, krijgt het voltallige gezelschap de hele week niets anders te eten dan stokbrood en Boursin met een glas wijn erbij omdat ik de taal niet spreek.’

‘Du pain, du vin, du Boursin.’

‘Jij moet mee,’ flapte Jackie er toen uit. ‘Jij spreekt Frans. Je hebt een eigen bedrijf. Je kunt vast wel een paar dagen vrij nemen of je laptop meenemen en vanaf daar werken. Trouwens, het is officieel zomervakantie binnenkort. Je moet er echt even uit.’

Het bleef lange tijd stil. Toen zuchtte Nina. ‘Ik zal kijken

wat ik kan regelen.' Ze weerde Jackies uitgelaten knuffel met een kreun af. 'Maar je moet me één ding beloven.'

'Dat ik een nieuwe CV bij Bas inlever?'

'Nee, dat je vanaf vandaag een stoomcursus Frans gaat doen.' Nina grinnikte. 'Nu heb je een goede reden om je erop toe te leggen. Zodat die CV die je allang hebt ingeleverd straks echt klopt.'

'Daar kijk ik echt niet naar uit,' zei Jackie zuur. 'Ik krijg nu al flashbacks naar al die toetsen Frans waar een vier boven prijkte. Als ik geluk had.'

'Ach, toen had je geen motivatie,' wuifde Nina haar bezwaren weg. 'En nu wel. Want nu heb je een reputatie hoog te houden.'

HOOFDSTUK DRIE

Gelukkig had Nina toen puntje bij paaltje kwam niet heel erg hoeven te schuiven in haar schema. Een paar belletjes en het was geregeld. Natuurlijk ging haar laptop wel mee zodat ze 's avonds online dingen kon doen. De week erop vlogen Jackie en Nina samen naar vliegveld Périgueux Basillac, midden in het Dordognegebied, om daar de rest van het gezelschap te verwelkomen. Hun vlucht landde aan het eind van de ochtend en de reisgroep, die uit iets meer dan twintig reizigers bestond, zou rond drie uur aankomen. Dan diende de tourbus klaar te staan op de afgesproken plek en zou Jackie de toeristen naar het eerste hotel van de rondreis brengen. Dat was in Boulazac, net buiten Périgueux. De volgende dag zouden ze de kathedraal in Périgueux bezichtigen en de middag besteden aan een bustocht langs diverse pittoreske dorpjes richting Montignac. De afgelopen week had Jackie geleerd dat dat niet alleen de naam was van een dieet wat niet werkte, maar ook de plek waar de beroemde grotten van Lascaux zich bevonden met rotsteekeningen van prehistorische beschavingen.

'Het zijn niet eens de echte tekeningen,' merkte Jackie op,

terwijl ze met haar map vol documenten tegen zich aangeklemd naast Nina richting de bagageband liep. 'Die zijn te erg beschadigd door de toeristenstroom die daar dag in dag uit langskwam. Wij gaan naar Lascaux II, een exacte replica van de grot.'

'Zonde,' vond Nina. 'Maar ik snap het wel. Daarom mogen toeristen toch ook niet meer echt binnen de stenen van Stonehenge komen?'

Jackie knikte. 'Ja. Mensen willen nou eenmaal overal aankomen. Verdorie, waar is die kaart?' Ze grabbelde in de map, waar nu een aantal foldertjes over de grotten bij Padirac uit glipte.

'Waarom heb je überhaupt een kaart bij je? Je kunt toch Google Maps gebruiken?'

'Ja, maar daar staan alle toeristische stopjes niet op aangegeven. Eloise heeft een kaart gemaakt waarop ze precies heeft aangegeven in welke dorpjes we even moeten stoppen voor foto's.'

'En daar komen we via kronkelige weggetjes, zeker?'

'Uh-huh.' Jackie keek haar vriendin medelijdend aan; ze wist dat die vaak last had van wagenziekte, met name in bussen. Ze had al beloofd dat Nina vooraan mocht komen zitten, vlak bij de klapstoel voorin voor de reisleiding. Dan had ze meteen een goed excuus om Nina in de buurt te houden...

'Nou, ik ben blij dat het eerste gedeelte van deze trip een vliegreis was,' merkte Nina op, terwijl ze stopte bij de bagageband. 'Als ik helemaal vanuit Amsterdam hiernaartoe had moeten rijden in een bus, was ik echt niet mee gegaan.'

'Nogmaals duizendmaal dank,' zei Jackie met een glimlach. 'Ik weet niet wat ik zonder jou had moeten doen.'

'Ach, daar zijn vrienden voor. En je betaalt voor de helft mee aan deze vakantie.' Nina grijnsde. 'Ga je die groep eigenlijk vertellen dat je normaal de Engelandreizen begeleidt?'

Jackie aarzelde. 'Ja, ik denk van wel. Ik weet alleen niet of ze dat onprofessioneel vinden van de organisatie. En het schijnt dat er een of andere neef van Bas mee is, dus ik wil op geen enkele manier negatief opvallen.' Ze had Bas er dan wel niet meer over gehoord, maar de opmerking was blijven hangen. Wie weet had hij die neef zelfs expres meegevraagd zodat hij kon kijken hoe ze het zou doen. Zij was nog maar een jaar bij het bedrijf werkzaam en moest nog bewijzen dat ze overal tegenop gewassen was. Dat vaste contract moest en zou ze in de wacht slepen.

'Aha, daar is mijn koffer.' Nina greep haar zwarte rolkoffer van de band en stak haar hand uit naar Nina. 'Geef mij maar alvast dat telefoonnummer van de buschauffeur, dan zorg ik dat Jean-Luc niet *en retard* is.'

Jackie keek haar vragend aan. 'Noem je hem nou 'retard'?'

Nina sloeg met een zucht haar ogen ten hemel. 'Dat betekent 'te laat', Jack. Je bent zelf een *retard*!'

Jackie stak haar tong uit. 'Ik zal het onthouden.'

Ze draaide zich naar de bagageband, waar nog geen spoor van haar koffer te bekennen was. God, wat was ze blij dat Nina mee was. Nu kon ze nog op de Franse vaardigheden van haar vriendin vertrouwen. Als die irritante neef van Bas niet mee was geweest, zou ze Nina met liefde heel de trip over hebben laten nemen als reisleader, maar dat zou Bas dan natuurlijk te horen krijgen. Het was niet alsof zij en haar beste vriendin ook maar één spat op elkaar leken: zij had kaaklang haar in een opvallende platinablond kleur met make-up die grensde aan *gothic*, en Nina was juist een net meisje met lang, bruin haar en een perfect opgemaakt gezicht. Als de gids er ineens totaal anders uit zou zien, zou dat opvallen.

Wat ze in elk geval wel zou doen, was verklaren waarom Eloise de reis niet meer begeleidde. Die had namelijk met al deze mensen e-mailcontact gehad.

Doordat ze zo stond te dromen, zag Jackie haar koffer pas langskomen toen die al bijna voorbij was. Met een ruk stapte ze naar voren om achter haar koffer aan te hollen, daarbij op de tenen van een lange, donkerharige man trappend. Met een rood hoofd deed ze weer een stap achteruit. De map met haar kostbare documenten plofte voor haar voeten op de grond neer en de foldertjes vlogen alle kanten op.

‘Auw!’ riep de man voor haar verontwaardigd in het Nederlands. Tenminste, zo klonk het wel. Fransen zeiden iets van “aiii” of zo, dacht ze.

‘Ehm, *excusez-moi*,’ brabbelde ze toch maar voor de zekerheid. Haar koffer rolde intussen vrolijk verder op de band. Die kon ze nu toch niet meer pakken, ze kon beter nog een rondje wachten.

‘Geeft niet,’ zei de man terug, inderdaad in het oerhollands. Jackie keek dankbaar naar hem op, want nu kon ze tenminste een normaal gesprek met hem voeren. Ze keek in twee blauwe ogen die zo helder waren dat de zomerse hemel er niets bij was. Zilveren vlekjes leken zijn irissen nog verder te versieren en donkere wimpers omlijstten zijn ogen.

Shit, ze stond te staren.

‘Moet je die map niet oprapen?’ stelde de man voor met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Ja,’ zei ze weinig spraakzaam. ‘Ja, eh, laat ik dat maar doen.’

Ongevraagd begon de man haar te helpen met de folder-tjes oprapen. Dat was opmerkelijk lief van hem, zeker omdat ze zijn tenen tot moes had gestampt. Nu ze wat beter keek, zag ze dat hij nog niet zo oud was, misschien zesentwintig. Hij leek alleen ouder omdat hij nogal een streng gezicht had. Echt zo’n rijke zakenman leek hij.

‘Hé, ga jij ook mee met die groepsreis?’ riep hij uit, toen hij een verdwaalde brochure over de middeleeuwse stad Sarlat van de grond plukte. ‘Van Troubadour Themareizen?’

Verrek, dat was ook toevallig. 'Ik ben de reisleader,' antwoordde Jackie. 'Vandaar die map.'

'Oh ja.' Hij grinnikte. 'Dat ligt voor de hand. Anders had je het wel bizar goed voorbereid.'

Jackie schoot in de lach. 'Ik *bén* ook heel goed voorbereid,' zei ze. Stom genoeg begon ze te blozen bij die opmerking, omdat het natuurlijk helemaal niet waar was. Ze stond gewoon met de veren van kreupele Eloise te pronken. Snel stak ze haar hand uit. 'Jackie de Waard.'

'Jones Schulte,' antwoordde hij, terwijl hij haar de hand schudde.

Opnieuw begon Jackie te blozen, maar nu niet vanwege haar "goede voorbereiding". Ze herkende de achternaam. Dit was de neef van Bas en zij was met haar lompe voeten op zijn tenen gaan staan, had alle reisbescheiden voor zijn beurse tenen op de vloer rondgestrooid en hem als een *retard* (wat in het Frans blijkbaar iets totaal anders betekende) aangestaard. En hij was een ontzettend lekker ding.

Dit kon wel eens problematisch gaan worden.

HOOFDSTUK VIJF

NIETS ZEGGEN over de bus' appte ze gejaagd naar Nina, terwijl ze een tweede poging deed om haar koffer van de band te halen zonder dit keer mensen te verwonden. Voor hetzelfde geld kwam haar vriendin straks de hal weer in om met stralende blik te vertellen dat ze Jean-Luc met zijn bus in haar beste Frans naar de afspreekplek had gedirigeerd. Dan had Jones Schulte meteen door dat ze een ander haar taak had laten opknappen.

'Wat ben je vroeg,' zei ze, toen ze haar koffer eenmaal had en Jones de zijne ook. 'De rest van de groep komt vanmiddag pas.'

'Ja, dit kwam me wat beter uit,' legde Jones uit. 'Ik vind het ook fijn om nog even wat werk te kunnen doen voor we de bus in gaan.' Hij klopte op de laptotas die over zijn schouder hing.

Een workaholic dus. Ze had het al een beetje zien aankomen. Nou, zij liet hem met liefde ergens in een koffiehoeke zijn ding doen terwijl ze met Nina nog even de laatste puntjes besprak. In een andere koffiehoeke, ver, héél ver bij hem vandaan. 'Je bent niet de enige,' merkte ze op. 'Er zat

ook al een ander meisje in het vliegtuig naast me dat meegaat met onze reis. Ik ken haar nog van school vroeger, dus het was erg gezellig.' Een halve leugen was beter dan een hele, anders kon ze het niet meer bijhouden.

Op dat moment kwam Nina de hoek weer om. Aarzelend kwam ze op Jackie en Jones af. 'Hoi,' zei ze tegen Jackie. 'Heb jij ook je koffer? Sorry dat ik zo lang weg bleef, het was nogal druk op de WC.' In haar ogen stond de vraag 'waarom-mag-ik-niets-over-de-bus-zeggen' duidelijk te lezen. Ze draaide zich met een nog steeds vragend gezicht naar Jones.

'Ik hoor ook bij het reisgezelschap,' haastte hij zich te zeggen. Hij stak zijn hand uit. 'Jones Schulte.'

Nu begon het Nina zichtbaar te dagen bij het horen van zijn achternaam. 'Nina de Groot,' stelde ze zichzelf voor. 'Is je voornaam Jones? Dat is ook raar.'

Jackie kromp plaatsvervangend ineen. Dat had zij ook gevonden, maar ze had het niet durven zeggen. Nina stond erom bekend dat ze geen filter had en zo'n beetje alles zei wat er in haar opkwam.

Jones trok een wenkbrauw op en zag er nu weer net zo streng uit als zijn oom soms kon kijken. 'Vind je?'

'Ja,' zei Nina met een schouderophaal. 'Nou ja, jij kunt er ook niets aan doen, je ouders hebben gekozen, hè?' Met een grijns keek ze Jones aan.

Er viel een ijzige stilte. 'Uhm,' schraapte Jackie haar keel. 'Ik ga zolang bij Starbucks zitten om de laatste dingen voor te bereiden. Ik moet de buschauffeur nog bellen om te zeggen waar we hem verwachten. Dus eh...' Ze gebaarde vaag naar de uitgang.

'Ik loop wel mee,' zei Nina.

'Ik niet,' zei Jones droog. 'Ik heb werk te doen.' Zonder nog iets anders te zeggen, stapte hij richting de uitgang en de koffie- en eettentjes op het vliegveld.

Zodra hij uit zicht was verdwenen, stompte Nina Jackie tegen haar arm. 'Waarom zei je niets?' siste ze.

'Waarom zei ik niets?' herhaalde Jackie uilig. Van Frans snapte ze geen bal en van Nederlands ook niet meer, bleek nu. 'Had ik iets moeten zeggen?'

'Ja! Toen ik doorkreeg dat hij de neef van Bas was, dacht ik heel lomp uit de hoek te komen zodat jij voor hem op kon komen en er iets over te zeggen dat ik zijn voornaam zo raar vond. Dan had je meteen bij hem in een goed blaadje gestaan.'

'Oh.' Jackie knipperde met haar ogen. 'Ja, dat had ik niet door. Ik dacht gewoon dat je filter weer eens kapot was.' Soms snapte ze de gedachtenkronkels van haar vriendin niet. 'Anyway, is het gelukt met de buschauffeur?'

'Ja hoor. En ik heb het hotel ook nog even gebeld om expliciet te vragen naar het ontbijt voor dat ene groepslid dat absoluut geen gluten en zuivel mag en allergisch is voor huismijt.'

Jackie knikte. Godzijdank. Er zat er altijd wel eentje tussen: de persoon met zoveel ingewikkelde wensen dat het bijna wel fout móést gaan. Natuurlijk gunde ze het elke veganistische, gluten-intolerante persoon met overgevoeligheid voor onzichtbare beestjes om op een droomvakantie te gaan, maar lastig was het wel. Met een frons liep ze naar de eerste de beste koffietent die ze in het vizier keek en Nina liep braaf achter haar aan.

'Zo,' zei Nina, toen ze eenmaal zaten met allebei een kop koffie en een broodje voor hun neus. 'Die Jones is niet bepaald lelijk.'

Jackie beet op haar lip. 'Ja, dat was mij ook al opgevallen.'

'Wel een beetje een stijve hark, geloof ik.'

'Hoezo? Alleen maar omdat hij jou met een gezicht als een oorwurm aankeek? Je maakte zijn voornaam belachelijk!'

Nina schoot in de lach. 'Oh, nú kom je voor hem op. Dat

had je eerder moeten doen! En ik vind het wel schattig dat je erbij bloost.'

Jackie zette resoluut haar kopje koffie op tafel. De zwarte vloeistof spetterde over de rand en een paar druppels vlogen over haar map met kastelen en grotten. 'Hou op. Ik bloos helemaal niet. Ik ga Jones professioneel behandelen. Hij moet zien wat een geweldige gids ik ben, al spreek ik de taal van dit land dan niet.'

'Jean-Luc spreekt trouwens ook Engels,' zei Nina geruststellend. 'Toen ik hem vertelde dat de meeste mensen in het reisgezelschap niet zo goed waren in Frans, heeft hij beloofd om alle aanwijzingen in het Engels te doen. Da's weer een zorg minder.'

Ze aten hun broodje en namen gezamenlijk de map met documenten nog eens goed door, zodat ze de komende twee dagen niet tegen onverwachte dingen aan zouden lopen. Rond een uur of twee keek Jackie op haar telefoon of de exacte aankomsttijd van de vlucht waarmee de rest zou komen al op de site stond. Dat bleek zo te zijn. 'Ik ga Jones zoeken,' zei ze, terwijl ze opstond. 'Ik heb hem helemaal niet verteld waar we verzamelen.'

'Doe hem de groeten,' zei Nina met een grijns.

Jackie liep de aankomsthal in en keek speurend om zich heen. Twee stalletjes met souvenirs, een boekhandel, een mini-supermarkt... aha, daar was de andere koffiehoek. Ze zag Jones achter zijn laptop weggedoken druk typen.

'Hoi,' zei ze toen ze naast zijn tafeltje kwam staan.

Jones keek op en sloeg met een gehaaste klap zijn laptop dicht. Jemig, wat een spastische actie. Werkte hij soms voor de CIA? 'Hallo,' zei hij met een vluchtige glimlach.

'Ik kwam even zeggen dat we om drie uur verzamelen bij bushalte F2. De rest van de groep komt zo aan.'

'F2,' herhaalde Jones. 'Goed, ik zal er zijn.'

'En ik vind je voornaam niet stom, trouwens. Wel een

beetje typisch, maar niet stom,' flapte ze er vervolgens uit. Het leek wel of haar mond geen verbinding meer had met haar hersens. Wat zei ze nou in vredesnaam?

'Oh,' Jones trok een wenkbrauw op en keek haar met twinkelende, blauwe ogen aan. 'Dat is altijd fijn om te horen. *Merci beaucoup.*'

'Oui,' knikte Jackie, die vrij zeker was dat dit niet de juiste comeback was. 'Nou eh, tot zo dan.' Met een rood hoofd stooft ze weg zonder nog om te kijken. Waarom moest Jones de taal van dit land wél machtig zijn? Er zat niets anders op: ze moest hem tijdens de reis zoveel mogelijk ontwijken, anders zou ze keihard door de mand vallen.

HOOFDSTUK VIJF

Het duurde niet lang voor Jackie de groep van tweeëntwintig vakantiegangers in het oog kreeg. Ze waren de enige groep luid pratende Nederlanders die rond halfdrie bij de bagageband op hun spullen stonden te wachten. Zij had het verplichte bordje met 'Troubadour Themareizen' bij zich en hield het omhoog in de lucht zodat iedereen kon zien waar hun gids stond. Op de een of andere manier vond Jackie het altijd een beetje gênant om er zo bij te staan. Ze wilde liever niet heel erg opvallen, al had ze dan verder wel een vrij opvallend punk-uiterlijk. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Jones bij de uitgang richting het busstation was gaan staan; misschien wist hij toch niet helemaal zeker hoe hij naar F2 moest komen zonder haar bezielende leiding? Ze voelde zijn helderblauwe ogen op zich gericht. Hij zou zich vast wel afvragen waarom ze niet op zijn eerdere bedankje in het Frans had gereageerd met '*je vous en prie*' of '*de rien*'. Wist hij veel dat het haar minstens vijf minuten had gekost om in haar geheugen te graven en met het juiste antwoord op de proppen te komen. En nu stond hij haar vast misprijzend aan te gapen. Ze